

Jeg er også enig i, at der selvfølgelig påhviler forældre et ansvar for at tage den her debat, men vil de også tage den så fornuftigt, at unge synes, de voksne lyder så sandsynlige, at de er værd at lytte til i den debat? Jeg vil godt advare mod forestillingen om, at man sådan med straf og hævet stemme, tror jeg, der blev sagt på et tidspunkt, klarer det her problem. Det tror jeg ikke. Jeg tror, det kræver meget omsorg; jeg tror, det kræver meget kærlighed, og jeg tror, det kræver ekstremt meget tillid, som er etableret, inden man står midt i problemerne.

Jeg er også enig i, at skolerne har et ansvar, og at det er vigtigt at diskutere det, ikke sådan skematisk på en gammelrussisk facon, men lige præcis ved, at man tager de her temaer op, når de unge er interesseret på grund af begivenheder fra det virkelige liv.

Og så synes jeg selvfølgelig, at samfundet har et ansvar. Jeg noterede med megen glæde, at fru Else Theill Sørensen pegede på, at denne debat jo ikke er fri af de sociale forhold, vi i øvrigt lever under. Det rammer jo ikke helt tilfældigt – med de undtagelser, der bekræfter reglen.

Kl. 11.50

Vi taler altså om et problem, der i den grad har social slagside, hvor ophobningen af dårlige levekår blandt dem, der i øvrigt har dårlige liv i form af dårlig økonomi, dårlige boligforhold osv., betyder, at det også er dem, der rammes hårdest af det her problem. Jeg synes, at det var fornemt at få den påpegning, og jeg er helt enig.

Det er også derfor, at jeg må sige, at jeg er dybt bekymret over regeringspartiernes generelle tilgang til det her problem. Jeg synes i den grad, at regeringen mangler langsigtede strategier. Jeg har før sagt, at jeg synes, ordet langsigtet desværre er fraværende i regeringens ordførerråd. Præcis på det her område er det vigtigt både at være langsigtet og præcis, f.eks. så præcis, som fru Else Theill Sørensen var i forhold til den sociale vinkling af det, vi står med.

Så er det vel også vigtigt at erkende, at det samfundsproblem, vi står med, koster milliarder af kroner, et tocifret milliardbeløb. Det betyder, at indsatsen i forhold til forebyggelse, i forhold til sikkerhed for ambulans behandling, i forhold til sikkerhed, i forhold til døgnbehandling, i forhold til oplysning, oplysning og atter oplysning er helt ude af trit med den samfundsmæssige pris, vi betaler.

Det er jo ganske interessant at diskutere det på dagen, hvor jeg forstår at skattelettelser bliver offentliggjort af regeringen, at vi igen skærer

nogle skiver af det fællesskab, der ville være i stand til at gå ud og forme en samfundsmæssig indsats. De penge forsvinder i stigende grad. Det betyder, at ud over sådan besværgelser er summen af diskussionen i dag, at regeringspartierne sammen med Dansk Folkeparti åbner op for at liberalisere på reklameområdet samt sænker afgifterne og dermed forstørrer problemet.

Samtidig er man i stigende grad i færd med at afvikle den mulige offentlige indsats på det her område, og derfor tror jeg ikke, at man behøver at være profet for at forudsige, at de problemer, vi står med, desværre vil være stigende i de kommende år.

Det problem, der allerede i dag er kæmpestort og alarmerende, vil desværre være endnu større, når vi diskuterer det næste gang, fordi der ikke er viljen til at tage de fundamentale opgør, hvis man skal formulere en politik, der i virkelighedens verden også er understøttet af en samfundsmæssig indsats i forhold til familier og skoler.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Kim Sejr som ordfører.

Kim Sejr (RV):

På en måde er det meget forfriskende, når man hører nogle af regeringens ministre på sådan lidt hanbavianagtig måde udtale sig om, at nu skal der sættes ind mod slaphed og inkonsekvens i det danske samfund og mod den måde, tingene fungerer på, eller rettere sagt den måde, som tingene ikke fungerer på.

Derfor er det selvfølgelig også forfriskende i dag at høre, at der konsekvent vil blive sat ind over for f.eks. de butikker, som ikke opfører sig ordentligt, og over for de udsænkingssteder, som ikke opfører sig ordentligt. Jeg imødeser, at man konsekvent og skånselsløst sætter ind over for dem, så de kan lære, hvad konsekvens er.

Det er jo sådan lidt paradoksalt, at vi har et velfærdssamfund og er blevet rigere og rigere og har fået mere frihed, men samtidig også har fået mere frihed til misbrug, herunder misbrug af alkohol. Man kunne jo også vende det om og sige: Helt ærligt, hvorfor kan vi ikke lade de unge mere sig, sådan var vi jo også, dengang vi var unge?

Men man kan jo altså godt være lidt betænkelig ved, at ganske unge på bare 13-14 år helt sandsynligt går lettere eller svært beruset til fest i ungdomsklubben og måske senere segner om i en hæk eller på en græsplæne. Det har jeg da i